

ENLLAÇOS D'INTERÈS

<http://www.nobelprize.org/>

https://ca.wikipedia.org/wiki/Mo_Yan

<http://www.elmundo.es/cultura/2015/04/02/551c6adfe2704e414f8b4576.html>

 BIBLIOTECA
SANT BARTOMEU

25
ANYS

Ajuntament d'Alpicat

Plaça Països Catalans, 1

25110 Alpicat

Tel. 973 737728

A/e:

biblioteca@alpicat.cat

Web:

<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:

<http://argus.biblioteques.gencat.cat>

facebook

twitter

HORARI

Dilluns de 14 a 20:30

De dimarts a divendres de 10 a 20:30

Dissabte de 10 a 13:30

Bústia exterior de retorn de préstec.

El proper dia que ens trobarem serà:

28/04/2016

Recordeu:

Ens reunim tots els darrers dijous de mes

Lloc: Biblioteca - Hora: 21:15 - Coordinador: Andreu Loncà

Mo Yan

Canvis

L'escriptor xinès Mo Yan (pseudònim de Guan Moye), premi Nobel de Literatura 2012, va néixer l'any 1955. Mo va començar a estudiar literatura i a escriure els seus propis relats quan l'any 1976 va allistar-se a l'Exèrcit Popular d'Alliberament. El seu primer conte va ser publicat en una revista literària l'any 1981. Però l'èxit va arribar uns anys més tard amb la novel·la curta "Touming de hong luobo" (1986).

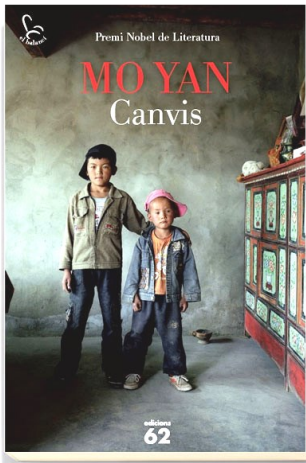
La seva novel·la més coneguda "Sorgo rojo" (1992) narra les seves experiències de joventut i els ambients de la província en què va créixer: Gaomi. Cinc relats que s'encreuen i que presenten descripcions de la cultura del banditatge, de l'ocupació

japonesa i de les difícils condicions dels camperols del país.

Amb "Las baladas del ajo" (1988), Mo mostra el seu costat més subversiu amb una crítica de la societat contemporània. La novel·la "Grandes pechos, amplias caderas" (1996) es converteix en un retrat històric de la Xina del segle XX. I a "La vida y la muerte me están desgastando" (2006) fa ús de l'humor negre per descriure la vida quotidiana i els canvis violents que experimenta la jove república popular. "Rana" (2009) analitza les conseqüències de la política imposada del fill únic. A 'Canvis', Mo Yan personalitza els canvis socials i polítics de les darreres dècades a la Xina en una narració disfressada d'autobiografia. Mo Yan se centra en la 'història de la gent', en el dia a dia de les persones, i ens ofereix una visió del flux d'un país de baix a dalt. El resultat és un relat commovedor de la infantesa i de l'amor, una petita joia literària que parla de les conseqüències dels grans fets en les vides dels ciutadans anònims.

Mo ha creat un món literari ple de fantasia i realitat, des d'una perspectiva històrico-social, que recorda al d'altres autors com Franz Kafka, William Faulkner i Gabriel García Márquez.

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

Gran literatura, y nada más

¿Vamos a tener que volver a los tiempos en que se juzgaba la calidad de la obra literaria por la adscripción del autor a una u otra opción política?

Mo Yan es un escritor satírico que en sus primeras novelas (*Sorgo rojo*, *Grandes pechos, amplias caderas...*) ha mostrado, bajo un tinte entre nostálgico y romántico, la dureza real y emocional de la vida del campesinado chino y que en sus obras posteriores llegadas hasta nosotros (*La vida y la muerte me están desgastando*, *La república del*

vino o *Rana*) ha narrado de manera implacable la miseria vital y moral de la burocracia china, el enchufismo y la corrupción de la vida social y, con una cercanía no exenta de compasión, la vida de las gentes en su lucha cotidiana por subsistir y desgranar sus pequeñas esperanzas en un medio de una aplastante mediocridad y falta de libertad. Lo ha hecho poniendo la vista tanto en la tradición china como en la literatura del mundo occidental; y lo ha hecho eligiendo como camino, de manera cada vez más acentuada, el que tantos otros escritores antes que él han debido seguir para burlar la opresión autoritaria: el humor, en su caso derivado hacia lo grotesco como herramienta literaria.

Lo grotesco —que se emparenta con la fantasía y con el absurdo— tiene antecedentes tan ilustres como Nicolás Gogol o Mijail Bulgákov. La fantasía y el absurdo acercan a Mo Yan al realismo mágico de un García Márquez o al sentimiento del absurdo de un Kafka. Como en el caso del colombiano, su inspiración procede de la literatura y de los cuentos de su abuela...

Lo que escribe Mo Yan es gran literatura y como tal acabará siendo apreciado por encima de la coyuntura política y bajo esa luz ha de ser juzgado. Sus personajes son una verdadera representación de la comedia humana, tan reconocibles para el lector occidental como para el lector oriental. Ellos y su literatura son su defensa y su auténtica fe de vida.

JOSÉ MARÍA GUEL BENZU. El País, 11 de diciembre de 2012

Canvis

Ai, en Mo Yan... Per més que el llegeixo... no hi connecto. Entenguem-nos bé: les seves històries deixen veure la vida en entorns rurals de la Xina. Són històries reals. Fins aquí, cap objecció. Ara bé, és com aquells cantants tan bons i amb un estil tan marcat que, al final, tot em sona igual... Les coses sempre passen a Gaomi... I el més bo del cas és que sempre que em cau un llibre seu als braços l'acabo llegint...

I ara, per postres, li han donat el premi Nobel de literatura. Hi ha qui creu que se'l mereix, i hi ha qui creu que no. Jo més aviat sóc dels que pensen que no. Però bé, això ho decideix gent amb més criteri que jo, o sigui que no ho discutirem. El que sí que vull destacar és el paper tant important que tenen els traductors a l'hora de premiar els autors que no escriuen en anglès. Mai no me n'havia adonat fins ara: quants membres del jurat suec entenen el xinès? O l'alemany? O l'hongarès? Així, doncs, hem de tenir en compte que el premi és, en certa manera, mèrit del traductor perquè el que llegeix el jurat és la seva traducció, no l'original.

I, és clar, m'he llegit els seus *Canvis* després de saber que li donaven el premi... i aquesta història m'ha quedat curta. No m'ha semblat que estigués a l'alçada...

De tota manera, sí que hi ha algun aspecte que val la pena destacar, com ara la manera que l'autor té de sortir del seu entorn i prosperar (apuntar-se a l'exèrcit). O bé l'èxit que aconsegueix el seu amic, intrigant i vividor. O l'existència del suborn (ara se'n diu "sobres"), fins i tot a escales ínfimes. Tot de coses que passen a la Xina, en una societat que, després d'estar mig adormida, un bon dia es va despertar i va iniciar l'obertura.

En tot cas, és una narració personal de la vida a la Xina. Si us interessen aquesta mena de vivències, val la pena que us la llegiu.

[HTTP://XINES.CAT/](http://xines.cat/)

SÍLVIA FUSTEGUERES. 5 de febrer de 2013